

Geschenken

Degenen die in de ogen van de leider voldoende trouw betonen belooft hij groots. Sinatra deelt polshorloges uit ter waarde van duizend dollar, gouden sigareetstokers en massief gouden sieraden. Hij laat bandrecorders in de wagen van zijn vrienden aanbrengen zonder hen hiervan op de hoogte te stellen; hij laat vliegthuis vol vrienden en kennissen naar premières en feesten vliegen en hij stuurt cheques naar hen die met tegenspoed te kampen hebben.

Toen in Los Angeles het huis van een vriend verwoest en diens vrouw gedood werd door een modderlawine, zocht Sinatra een nieuw huis voor de man. Hij betaalde de ziekenhuisrekeningen en zag erop toe, dat het huis volledig werd ingericht. Zelfs het tafelzilver en linnengoed ontbrak niet.

Toen het restaurant van een vriendin van hem, Patsy D'Amore, op het punt stond ten onder te gaan, kwam Sinatra haar te hulp. Avond aan avond trok hij erheen met zijn vrienden. De zaak zat spoedig stampvol met klanten die hun favoriete sterren wilden zien. En wanneer hij een liefdadigheidsvoorstelling geeft, betaalt hij altijd zijn eigen kosten. Hij deed dat toen hij verleden jaar in Londen optrad. En hij deed dat ook toen hij een volledig orkest naar Mexico liet vliegen om een reeks benefietvoorstellingen te geven. „Ik ken niemand die zo gemakkelijk te ontroeren is”, zegt George Ratt.

Al twintig jaar lang doen ook verhalen de ronde over ruzies, vuistgevechten en vetes. Sensationeel en soms ook onnatuurlijk staan in de kranten van de volgende dag de verslagen. Sinatra zegt: „Als ik ergens ben, schijnen er altijd moeilijkheden te moeten komen. Maar ik vraag er niet om. Ik heb een hekel aan moeilijkheden. Iemand heeft eens tegen mij gezegd: Jij bent de revoeltheit van deze tijd geworden. Wanneer jij in de stad bent, zal er altijd wel iemand zijn die op je af zal komen om je te bewijzen dat hij, bij wijze van spreken, vlugger zijn wapen trekt dan jij.”

Het is inderdaad waar, dat de schuld niet altijd bij Sinatra ligt. Er schijnen mensen te zijn die er werkelijk op uit zijn om hem te beledigen, en er is geen enkele reden om aan te nemen dat hij meer over zijn kant moet laten gaan dan iemand anders.

In een restaurant in New York liep eens een man langs het tafeltje van Sinatra toen deze een sliert macaroni van zijn vork liet vallen. „Daar heb je nu onze grote vechtersbaas”, grijnsde de man, „hij heeft niet eens de kracht om een stukje macaroni naar zijn mond te brengen.”

Sinatra sprong overeind: „Ik zal je een pak op je donder geven!” Maar de man nam wijselijk de beinen.

Andere ontmoetingen hebben onplezierig gevolgen gehad. De schuld lag duidelijk bij hem. Toen Sinatra en enige van zijn vrienden een van de zalen van het Beverly Hills-hotel binnen-

Jongste dochter Tina zei tegen haar vader: „U zingt vrij behoorlijk.”

De bromfiets voor anders-denke

Steeds meer mensen gaan er anders

over denken. Ze hóéven niet zo nodig meer een brommer die er uitziet als een stoomcarrusel. Ze willen weer een echte brom-fiets hebben.

Een bromfiets die nog enigszins een fiets gebleven is.

Een fiets met hulpmotor.

Deze „anders-denkenden” kunnen zich die éne brommer permitteren.

Die enige echte – u kent 'm wel.

Want daar moet je wél wat voor meebrengen, voor zo'n

ding. Weinig geld (f 385,-) maar veel persoonlijkheid, met name. Immers, die bromfiets voegt weinig of niets aan je status toe.

Het is gewoon een probleemloos vervoermiddel.

kwamen voor een onvoorbereide viering van Dean Martin's verjaardag, ging het er nogal luidruchtig toe.

Een zakenman uit die plaats, Fredrick Weisman, beklagde zich hierover. Sinatra ging op hem af en over en weer klonken harde woorden.

Het resultaat?

Meneer Weisman belandde in het ziekenhuis. Buiten westen.

Babygehuil

Het volgende voorval speelt zich af in het Sandshotel in Las Vegas om ongeveer acht uur 's morgens. Sinatra, die er elegant en broodnuchter uitziet, staat met een groepje vrienden bij een tafel, waaraan gekaart wordt. Plotseling hoort hij een baby huilen. Het geluid houdt een paar minuten aan en tenslotte zegt Sinatra: „Die baby heeft een cadeautje nodig om zich wat beter te voelen.”

Hij ziet een vrouw die in de conversatiezaal ligt te slapen met haar baby naast zich. Zij is geen gast van het hotel, maar vanwege de kou in de woestijn binnen gekomen. Sinatra verlaat de speelafel en komt twintig minuten later terug met een teddybeer van anderhalve meter. Hij maakt de vrouw wakker, geeft haar de beer en stopt haar een rolletje bankbiljetten in de hand. Daarna roept hij een taxi. Zodra zij weg is, keert hij zonder een woord te zeggen terug naar de speelafel.

„U dient zich ervan bewust te zijn,” zegt de barkeeper van *Ruby's Dunes*,

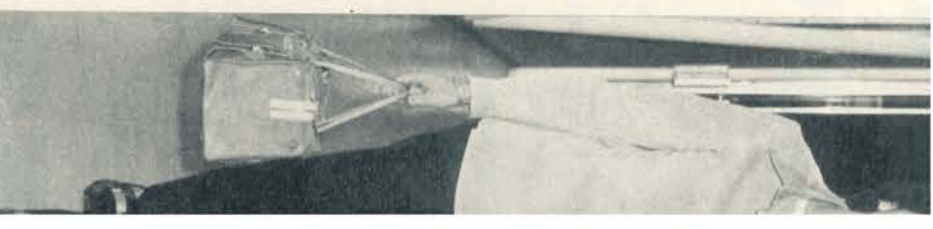
een donker restaurant met bar in Palm Springs, dat graag door Sinatra wordt bezocht, „dat hij een grote hekel heeft aan journalisten.”

Twintig jaar geleden was dat anders. Toen vond hij het fijn om met journalisten samen te werken. Zij, op hun beurt, droegen er het hunne toe bij om hem naar voren te schuiven. Ze gaven hem de bijnaam *The Voice en Swoozartza*. Aan de goede verstandhouding kwam in de jaren vijftig plotseling een einde, toen Sinatra een dwerfachtige columnist, Lee Mortimer genaamd, tegen de grond sloeg. Het voorval vond plaats in *Chro's* in Hollywood en het was voor het eerst, dat Sinatra's vulkanisch temperament in het openbaar vuur spuwde.

Mortimer, een klein mannetje met een krakend stemgeluid, veel kleiner dan Sinatra, had sinds enige tijd de gewoonte, zich in de door hem verzorgde kolom onvriendelijk over de zanger uit te laten. Mortimer had hem nu genoemd, scheldnaam voor iemand die uit Zuid-Europa afkomstig is.

Mortimer, met wie ik later over het gevecht een gesprek voerde, zegt: „Drie zware kerels sprongen plotseling boven op mij en drukten mij tegen de grond, terwijl Sinatra met zijn vuisten op mijn lichaam benutte en schreeuwde: „De volgende keer ga je eraan!” Mortimer diende een eis tot schadevergoeding in en het gevecht kwam Sinatra op 9.000 dollars te staan, vermeerderd met de kosten van de rechtszaak.

Vanaf die dag werd zijn verhouding

Peter Lawford, e

Ziet er ook probleemloos en ontspannen uit. Maar geen wolken uitlaatgas.

Doet alleen maar wat hij doen moet: rijden (76km met één liter brandstof).

al bijna 2 ontdekt. geweest. anders-d kunnen r

Uitgebreide vindt u in f Stokvis, gro

Jongste dochter Tina zei tegen haar vader: „U zingt vrij behoorlijk.“

kwamen voor een onvoorberede viering van Dean Martin's verjaardag, ging het er nogal luidruchtig toe. Een zakenman uit die plaats, Frederick Weisman, beklagde zich hierover. Sinatra ging op hem af en over en weer klonken harde woorden. Het resultaat? Meneer Weisman belandde in het ziekenhuis. Buiten westen.

Babygehuil

Het volgende voorval speelt zich af in het Sandsshotel in Las Vegas om ongeveer acht uur 's morgens. Sinatra, die er elegant en broodnuchter uitziet, staat met een groepje vrienden bij een tafel, waaraan gekeert wordt. Plotseling hoort hij een baby huilen. Het geluid houdt een paar minuten aan en tenslotte zegt Sinatra: „Die baby heeft een cadeautje nodig om zich wat beter te voelen.“

Hij ziet een vrouw die in de conversatiezaal ligt te slapen met haar baby naast zich. Zij is geen gast van het hotel, maar vanwege de kou in de woestijn binnen gekomen. Sinatra verlaat de speelafel en komt twintig minuten later terug met een teddybeer van anderhalve meter. Hij maakt de vrouw wakker, geeft haar de beer en stopt haar een rolletje bankbiljetten in de hand. Daarna roept hij een taxi. Zodra zij weg is, keert hij zonder een woord te zeggen terug naar de speelafel.

„U dient zich ervan bewust te zijn,“ zegt de barkeeper van *Rudy's Dunes*,

een donker restaurant met bar in Palm Springs, dat graag door Sinatra wordt bezocht, „dat hij een grote hekel heeft aan journalisten.“

Twintig jaar geleden was dat anders. Toen vond hij het fijn om met journalisten samen te werken. Zij, op hun beurt, droegen er het hunne toe bij om hem naar voren te schuiven. Ze gaven hem de bijnaam *The Voice* en *Swoonatra*. Aan de goede verstandhouding kwam in de jaren vijftig plotseling een einde, toen Sinatra een dwergachtige columnist, Lee Mortimer genaamd, tegen de grond sloeg. Het voorval vond plaats in *Chico* in Hollywood en het was voor het eerst, dat Sinatra's vulkanisch temperament in het openbaar vuur spuwde.

Mortimer, een klein mannetje met een krakend stemgeluid, veel kleiner dan Sinatra, had sinds enige tijd de gewoonte, zich in de door hem verzorgde kolom onvriendelijk over de zanger uit te laten. Mortimer had hem nu weer, zo beweerde Sinatra, een *dago* genoemd, scheldnaam voor iemand die uit Zuid-Europa afkomstig is.

Mortimer, met wie ik later over het gevecht een gesprek voerde, zegt: „Drie zware kerels sprongen plotseling boven op mij en drukten mij tegen de grond; terwijl Sinatra met zijn vuiststen op mijn lichaam beukte en schreeuwde: De volgende keer ga je eraan!“ Mortimer diende een eis tot schadevergoeding in en het gevecht kwam Sinatra op 9.000 dollars te staan, vermeerderd met de kosten van de rechtszaak. Vanaf die dag werd zijn verhouding

Peter Lawford, eens behorend tot de Sinatra-clan, is uit de gratie.

romfiets voor anders-denkenden.

eer mensen gaan er anders
odig meer een brommer die er uitziet als een
en echte brom-fiets hebben.
nigszins een fiets gebleven is.

en” kunnen zich die éne brommer permitteren.
wat voor meebrengen, voor zo'n
veel persoonlijkheid, met name. Immers, die
an je status toe.
leemloos vervoermiddel.

Ziet er ook probleemloos en ontspannen uit. Maakt geen lawaai. Produceert
geen wolken uitlaatgas.

Doet alleen maar wat hij doen moet: rijden. Lenig, veilig en goedkoop
(76 km met één liter brandstof).

Deze brommer bestaat
al bijna 25 jaar. Maar hij wordt nu her-
ontdekt. Hij is terug van nooit-weg-
geweest. Terug bij de nieuwe groep van
anders-denkenden.

Bij de mensen dus die het zich
kunnen permitteren gewóón te doen.

Uitgebreide informatie (ook over 'n zojuist uitgebracht model!)
vindt u in folder 3800-1, die u kunt aanvragen bij
Stokvis, groep Tweewielers, Postbus 426, Rotterdam.